

vet denne overordentlig interessante Bog, som enhver, der ønsker at lære Kvindesagens Historie i Danmark at kende, bør læse. Kvindesagens Historie er en Del af vort Folks Historie. Dens Tanker har sat sit Præg paa vort Folk og paa os Kvinder, enten vi saa kender og vedkender os dem eller ej. Dens Frugter vil sætte sit Præg rundt om i vort Land baade i Hjemmene, i det kommunale og i det politiske Liv. Og hvorfor skulde vi glemme det kristelige og kirkelige Liv. Her sætter Nutidens oplyste, veluddannede troende Kvinde ogsaa sit Præg, og hun vil komme til at gøre det endnu mere alt som Aarene gaar.

Læs denne Bog og se de mange Bileder af dem, der har kæmpet og stridt. Lad denne Bog ogsaa blive velkendt indenfor K. K. F.

For sent.

Alle Vinduer staar aabne i den store Fællestue paa Hospitalet, og det er ogsaa nødvendigt, for Sommerdagen er hed, og alle Vinduerne vender mod Syd. Den dejlige, friske Luft blandet med Blomsterduft strømmer uhindret ind og virker vederkvægende paa de stakkels syge. Rundt om Vinduerne snor sig Ranker med hvide, duftende Roser og ved hvert Vindpust sender de deres Duft derind, af og til sammen med nogle hvide Blade. En lille Fugl gynger op og ned i en af de lange Grene; nysgerrig titter den ind, men pludselig flyver den sin Vej. Føler den instinktmæssig Forskellen. Udenfor Liv,

Glæde og Fremgang, herinde Fortvivelse, Tilbagegang og Død.

Det er lutter ganske unge Piger, dér ligger herinde; saa godt som alle maa de bøde for deres daarlige, elendige Liv. Lad os imidlertid være varsomme i vor Bedømmelse af dem. Vi ved kun lidt om, hvorledes de er kommen saa langt ned. Nogle havde en svag Karakter, de var fattige, boede i daarlige Omgivelser, de var lette at vildlede. Andre var lokkede i en Fælde og kunde ikke komme løs igen. Atter andre var ligefrem opdragte til det daarlige Liv. Frygteligt! Af deres egne Forældre, der burde have ledet dem paa den rette Vej.

En ung Pige tildrager sig især vor Opmærksomhed. Hun ser næppe ud til at være tyve Aar. Endnu er der Spor af tidligere Skønhed, men de er næsten udviskede. De brune Øjne har et underligt dødt Udtryk; de runde, røde Kinder er nu blege og indfaldne,

Af og til skyder der sig en stærk Rødme op i det magre Ansigt. Den kommer som de sidste Livsytringer, inden Dødens Kulde lægger sig over det unge Legeme. Allerede i Morges ved Stuegangen gjorde Lægen Søsteren opmærksom paa, at den unge Piges Lidelser snart var til Ende. Søster van Dam, alle Patienternes gode Ven, er den syge unge Pige, Nellys, fortrolige.

Meget har hun allerede fortalt „Søster“ om sin Ungdom, om de første Skridt paa Fordærvsens Vej, om hvorledes hun senere ønskede at vende tilbage, men ikke mere turde, skræmmet bort ved en falsk Skamfølelse, en Skræk for hendes Kammeraters Spot og Latter. Og hun længtes dog saa inderligt efter at blive god igen.